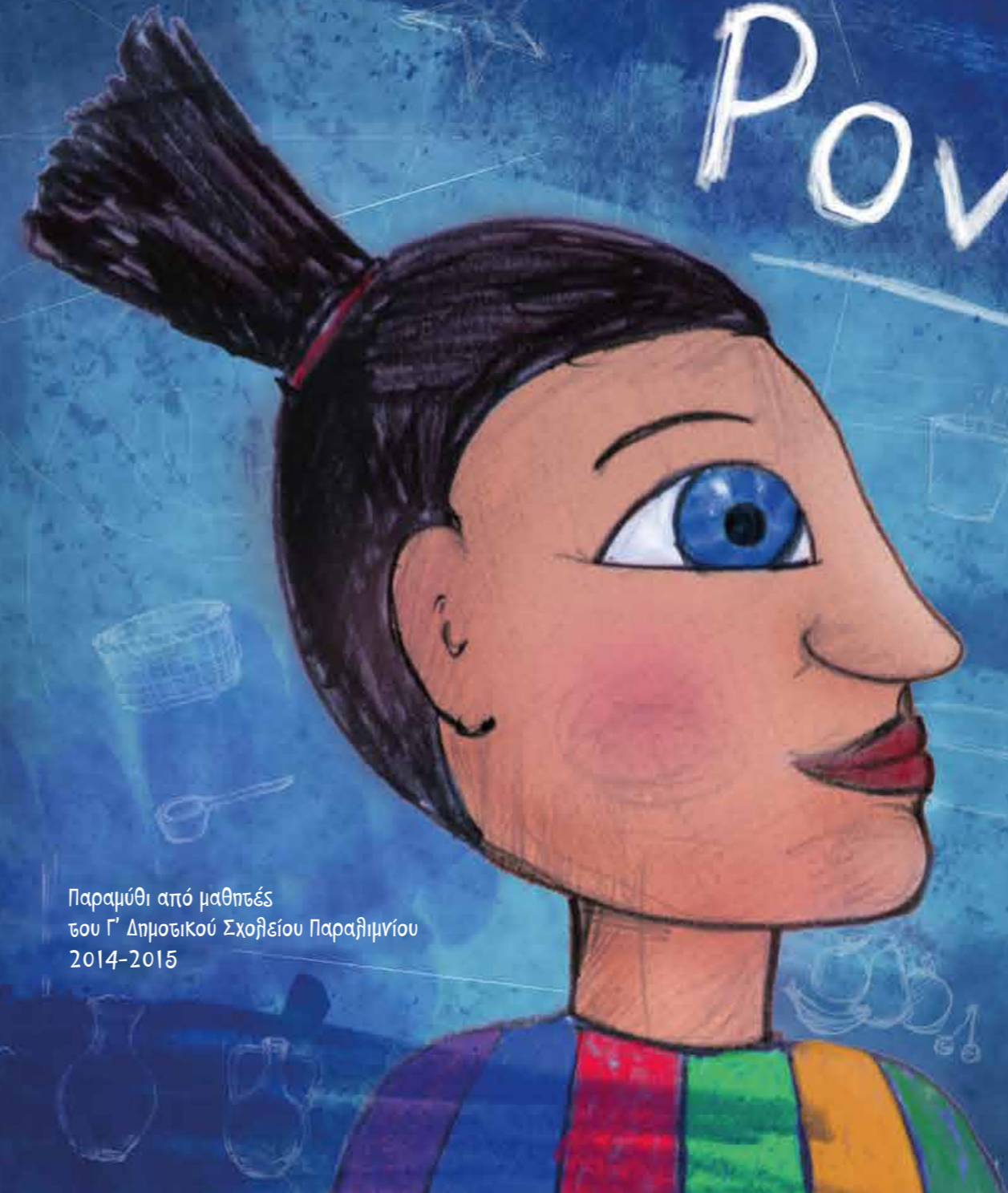

ΡΟΝΕΉ

Παραμύθι από μαθητές
του Γ' Δημοτικού Σχολείου Παραλιμνίου
2014-2015

Η εκτύπωση έγινε σε ανακυκλωμένο χαρτί

Το παραμύθι μαθητών του Γ' Δημοτικού Σχολείου Παραλιμνίου με τον τίτλο «Ρονέ» πήρε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό «Δημιουργώ με το Νερό», κατά τη σχολική χρονιά 2014-2015, κερδίζοντας τις εντυπώσεις κυρίως για την πρωτοτυπία.

Ο διαγωνισμός προκηρύχτηκε το 2014, από το Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων, σε συνεργασία με τα Συμβούλια Υδατοπρομήθειας Λευκωσίας, Λεμεσού, Λάρνακας και Αμμοχώστου και τους Δήμους Αμμοχώστου, Παραλιμνίου και Πάφου.

Στόχος του διαγωνισμού είναι η ευαισθητοποίηση των μαθητών του δημοτικού στην σημασία του νερού.

Η ιστορία του παραμυθιού μάς ταξιδεύει εκεί όπου το νερό είναι σαν ένα σπάνιο πολύτιμο πετράδι. Η πλοκή βοηθά τον αναγνώστη να δει τη σημασία του νερού από μία άλλη οπτική γωνία και να αντιληφθεί την πραγματική του αξία και τη σημασία που έχει στην καθημερινή μας ζωή.

Η επιλογή της αφήγησης της ζωής ανθρώπων σε μια μακρινή χώρα, όπου το νερό είναι στοιχείο πολυτέλειας και οι άνθρωποι κοπιάζουν πραγματικά για να εξασφαλίσουν έστω και ελάχιστο από αυτό για τις καθημερινές απαραίτητές τους ανάγκες, μάς δείχνει πόσο τυχεροί είμαστε εμείς που έχουμε καθημερινά εύκολη πρόσβαση στο πολύτιμο αυτό αγαθό, το νερό.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΥΔΑΤΟΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
στην υπηρεσία των καταναλωτή

Συμβούλιο
Υδατοπρομήθειας
Λεμεσού

ΔΗΜΟΣ
ΠΑΡΑΛΙΜΝΙΟΥ

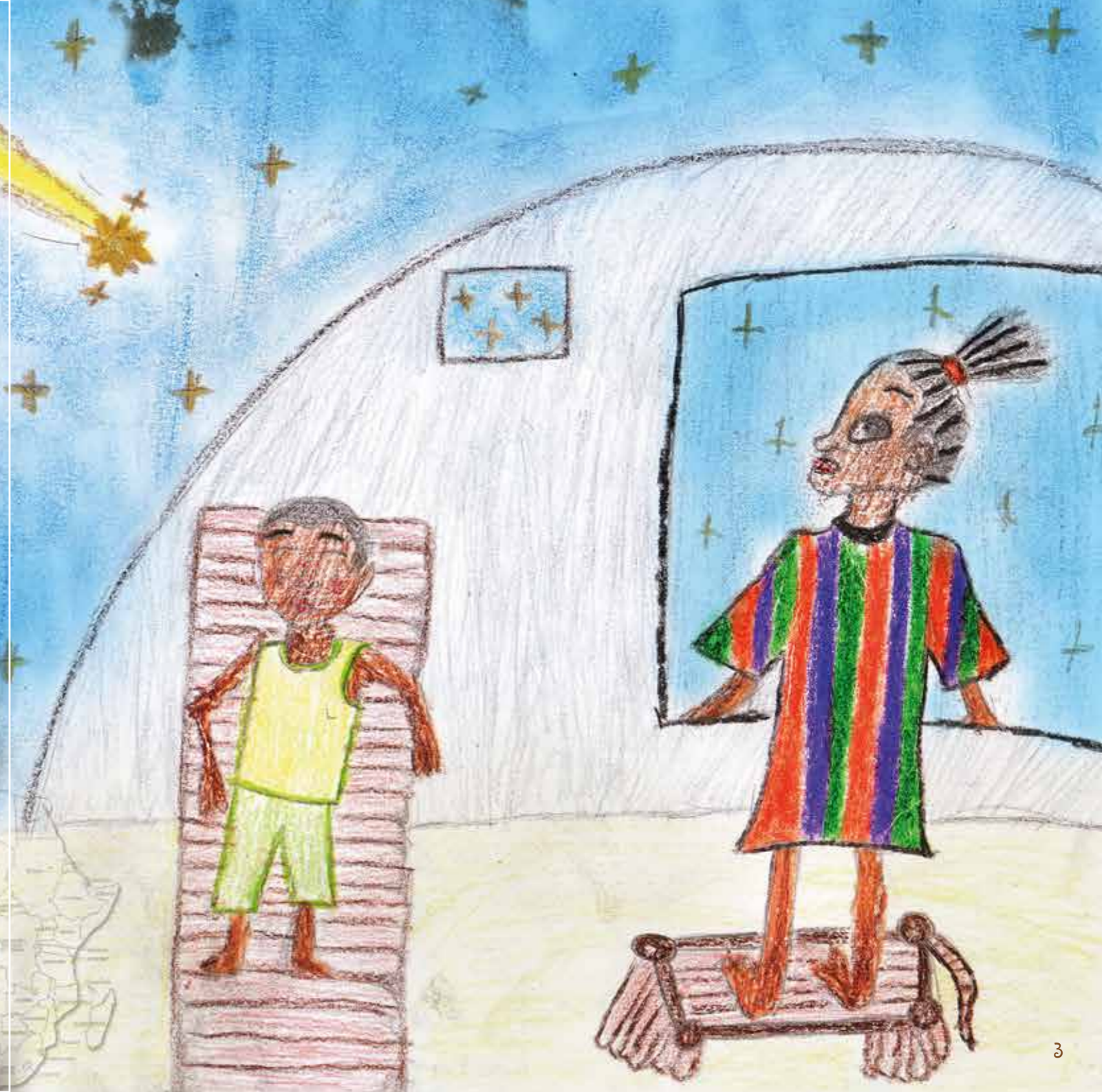

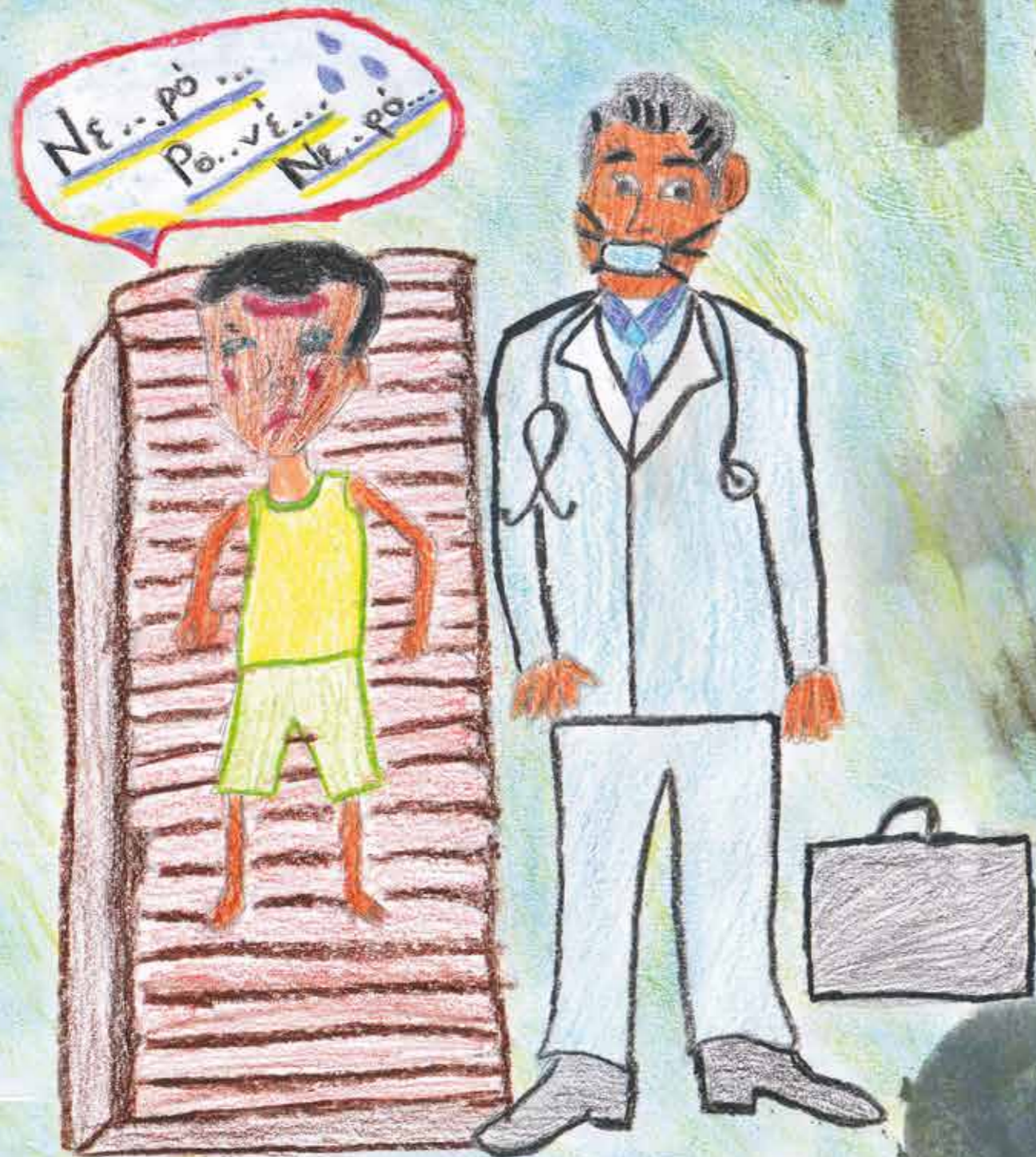
Ένα αστέρι πέφτει ...

Η Ρονέ κάνει κι απόψε την ίδια ευχή.

Στρέφει το βλέμμα στον Σακρί και τα μάτια της βουρκώνουν.

«Σε παρακαλώ Θεούλη μου,
μην πάρεις κοντά σου τον αδερφό μου...»

Εδώ και μέρες ο Σακρί είναι άρρωστος, εξασθενημένος.

Ο ψηλός πυρετός τον κάνει να παραμιλάει

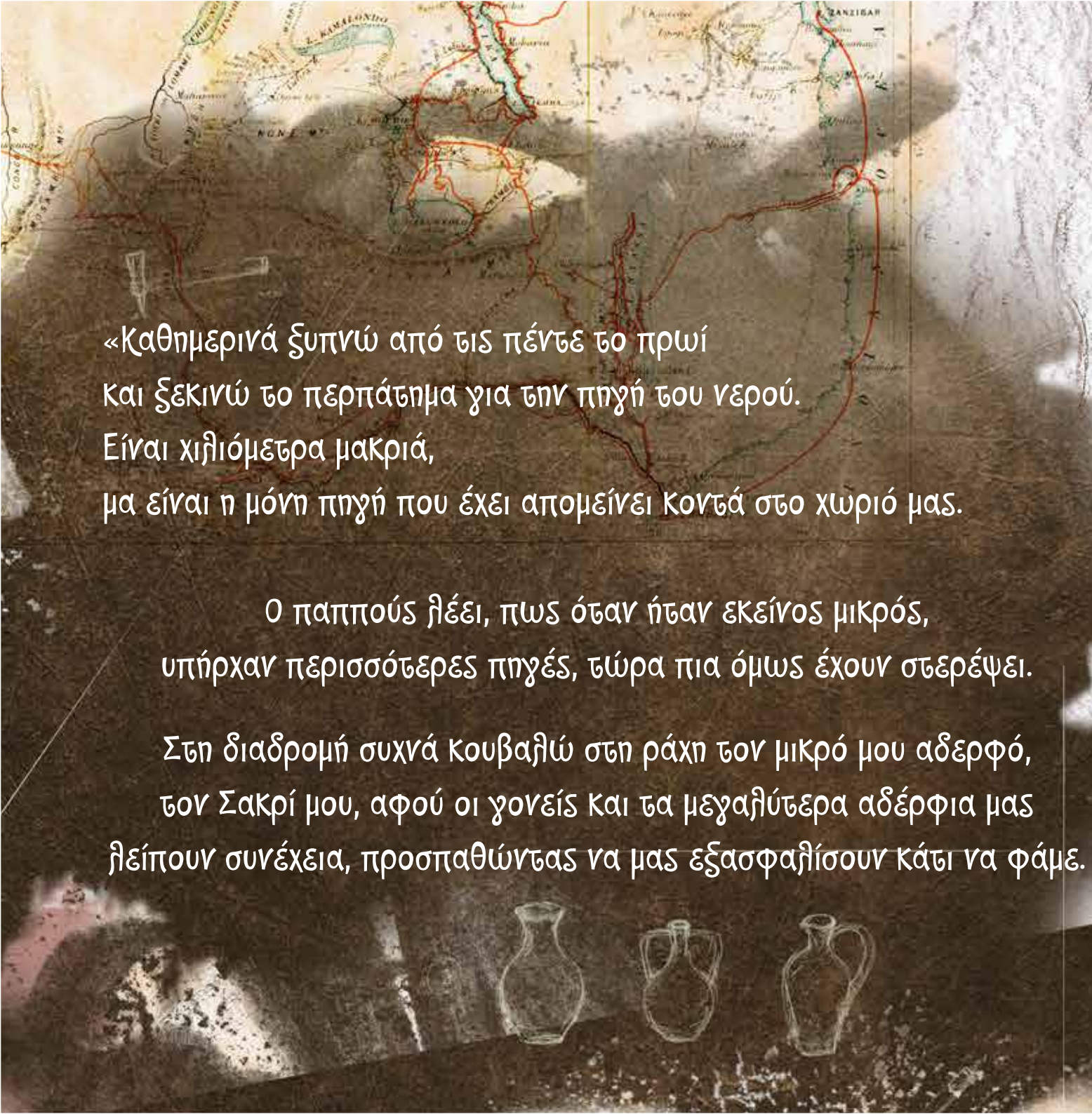
«Νερό, Ρονέ. Νερό...».

Ο γιατρός που ήρθε σήμερα στο χωριό,

μάς είπε πως είναι σοβαρά άρρωστος

και πως γι' αυτό φταίει το νερό μας.

Πόσο άσχημα ένιωσα εκείνη τη στιγμή!

«Καθημερινά ξυπνώ από τις πέντε το πρωί και ξεκινώ το περπάτημα για την πηγή του νερού. Είναι χιλιόμετρα μακριά, μα είναι η μόνη πηγή που έχει απομείνει κοντά στο χωριό μας.

Ο παππούς ηέει, πως όταν ήταν εκείνος μικρός, υπήρχαν περισσότερες πηγές, τώρα πια όμως έχουν στερέψει.

Στη διαδρομή συχνά κουβαλώ στη ράχη τον μικρό μου αδερφό, τον Σακρί μου, αφού οι γονείς και τα μεγαλύτερα αδέρφια μας λείπουν συνέχεια, προσπαθώντας να μας εξασφαλίσουν κάτι να φάμε.

Μου αρέσει να του τραγουδώ,
προσπαθώντας να διασκεδάσω εκείνον
και να ξορκίσω τον φόβο, τον δικό μου.

Δεν σταματώ στιγμή να φοβάμαι μήπως εμφανιστεί κανένα άγριο
θηρίο και δεν καταφέρω να σώσω και τους δυο μας.

Δεν με νοιάζει που πονάνε τα χέρια μου
από το βάρος των κουβάδων...

Δεν με νοιάζει που χρειάζομαι ώρες μέχρι να μαζέψω με την κουτάλα
το νερό που μπορώ να κουβαλήσω,
ούτε που θα γίνει βράδυ μέχρι να επιστρέψουμε,
ούτε που δεν θα παίξω με κανένα άηλο παιδί...

Με νοιάζει μόνο να είναι καλή ο Σακρί!
Μα το νερό είναι καφέ και βρώμικο
και συχνά ποηηιά παιδιά αρρωσταίνουν,
ενώ κάποια από αυτά τελικά χάνονται...

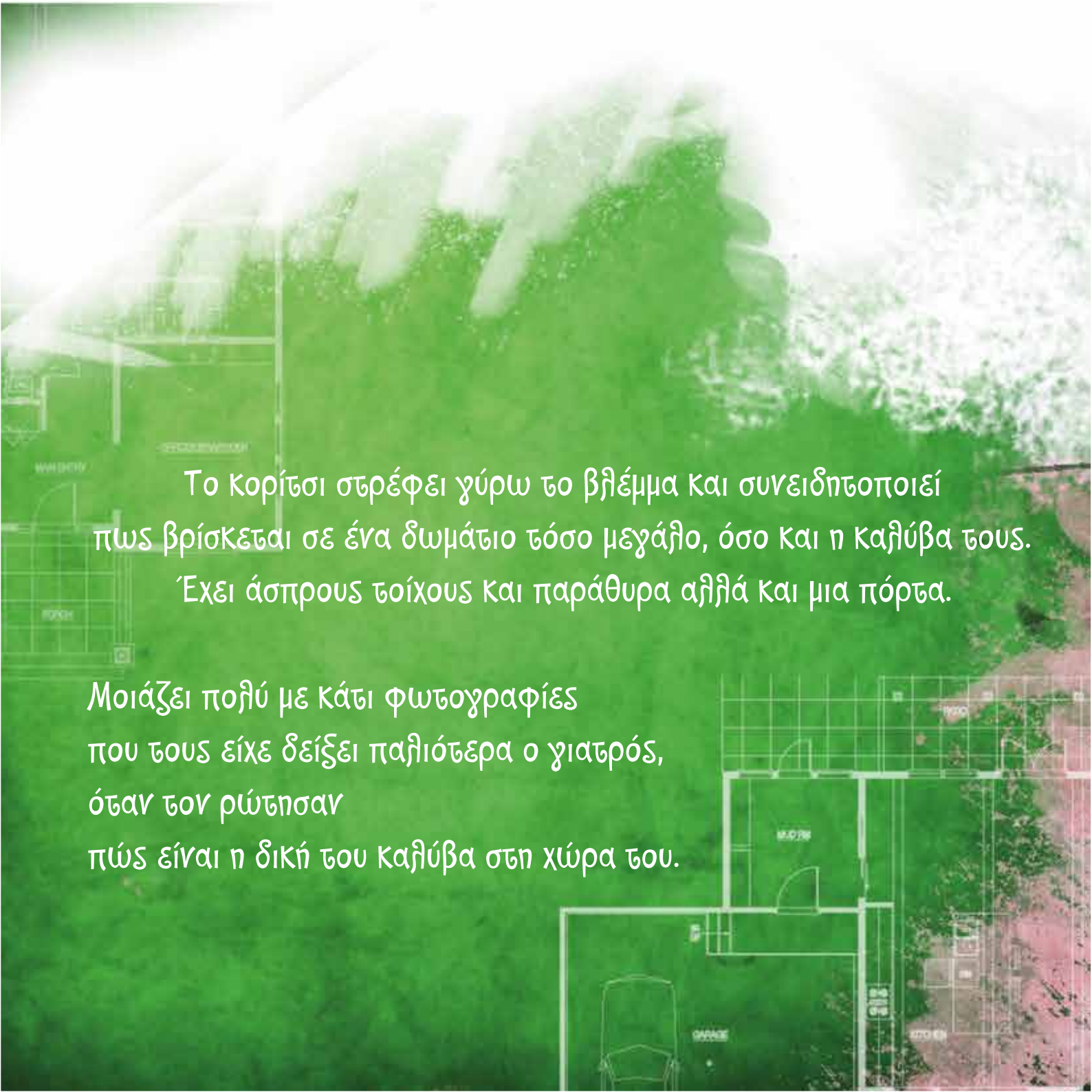
Σε παρακαλώ Θεούλη μου,
μη μας πάρεις τον Σακρί μας.»

Τα μάτια της βαραίνουν, σκέφτεται την προσευχή στο θεό
και την ευχή που έκανε όταν έπεφτε το αστέρι.
Το φως του πεφταστεριού, όμως, πλησιάζει το παράθυρο της
και γίνεται μια τεράστια, πολύχρωμη τσουλήθρα.

Η Ρονέ ανεβαίνει σε αυτή ξεκινώντας μια απίστευτη, τρελή
διαδρομή που την προσγειώνει σε ένα τεράστιο στρώμα.

Το κορίτσι στρέφει γύρω το βήεμμα και συνειδητοποιεί πως βρίσκεται σε ένα δωμάτιο τόσο μεγάλο, όσο και η καλύβα τους. Έχει άσπρους τοίχους και παράθυρα αηλιά και μια πόρτα.

Μοιάζει πολύ με κάτι φωτογραφίες που τους είχε δείξει παλιότερα ο γιατρός, όταν τον ρώτησαν πώς είναι η δική του καλύβα στη χώρα του.

Από το παράθυρο ακούγονται φωνές και γέλια.
Κοιτάζει έξω και βιλέπει τα δυο μεγαλιότερά της αδέρφια
να ρίχνουν νερό ο ένας στον άλλο, με κουβάδες.

- Τι κάνετε εκεί; Γιατί πετάτε νερό ο ένας στον άλλο;
Πού βρήκατε όλο αυτό το νερό;
- Καλημέρα Ρονέ! Τι φωνάζεις; Παίζουμε! Έλα κι εσύ...

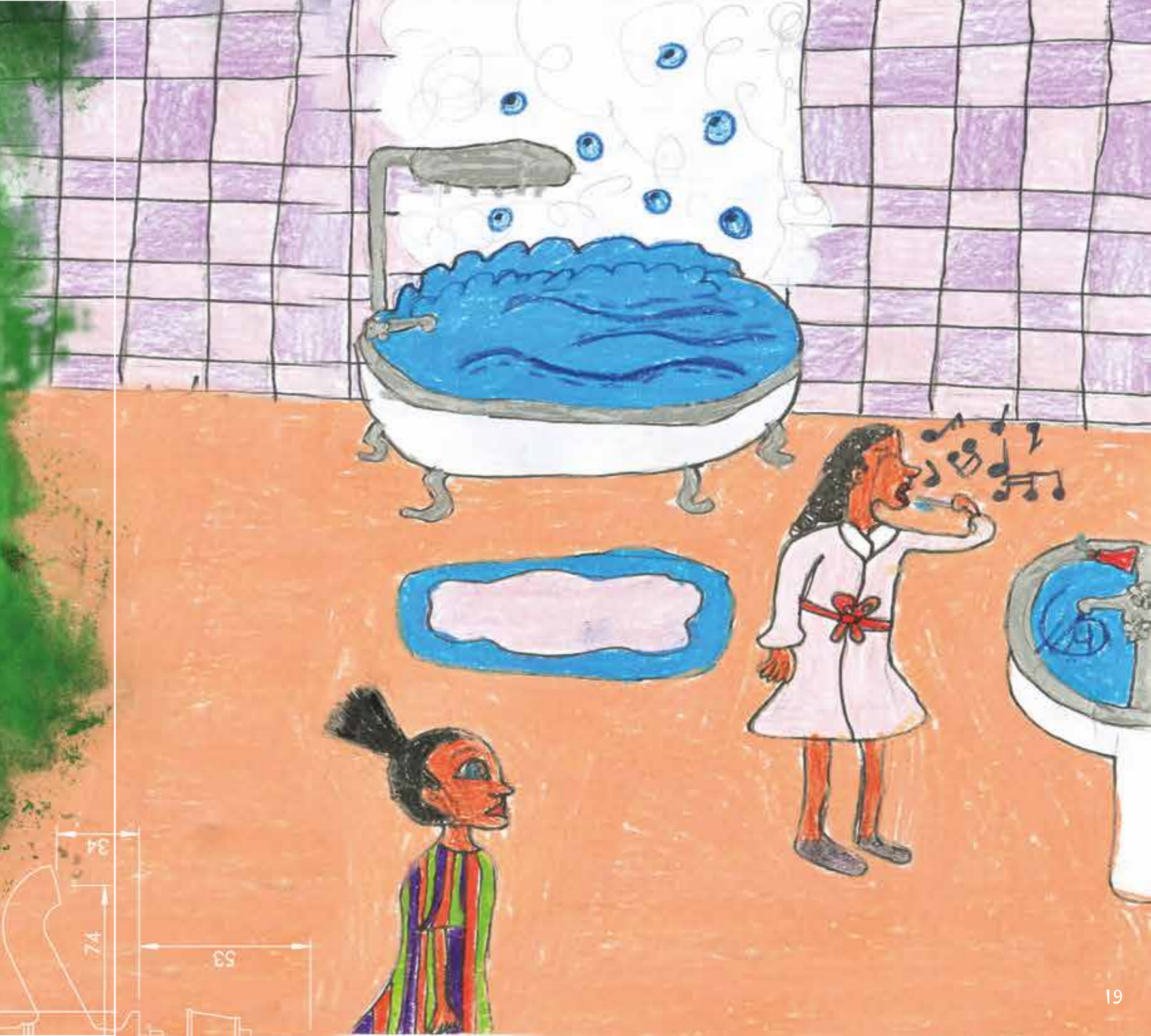
- Σταματήστε... σταματήστε...

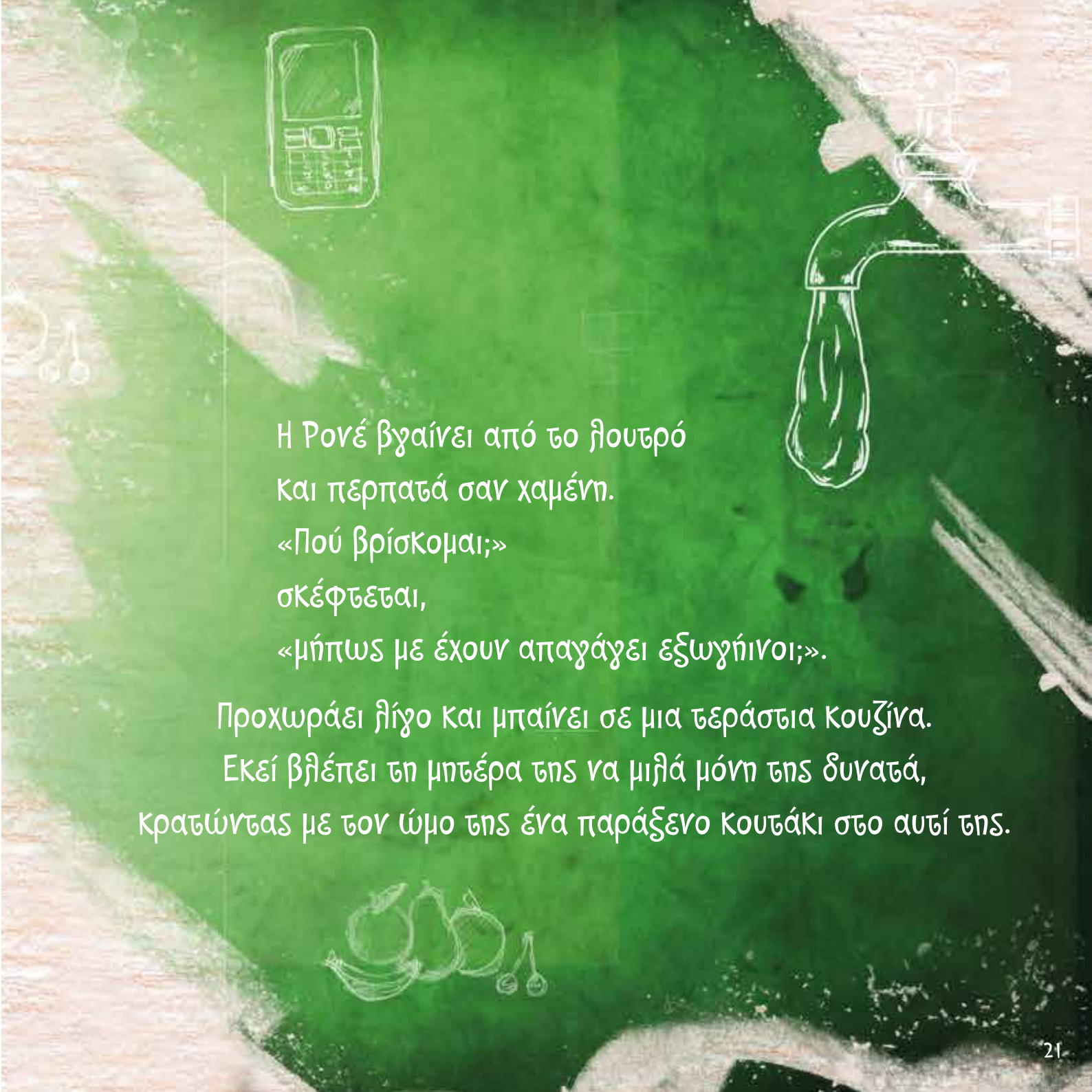
- Εσύ να σταματήσεις να μας ενοχλείς
και να μας αφήσεις να διασκεδάσουμε.

Στο διπλανό δωμάτιο ακούει την αδερφή της να τραγουδά. Πλησιάζει και βλέπει ένα τεράστιο λουτρό με μια μεγάλη μαρμάρινη λεκάνη να γεμίζει νερό και μια βρύση να τρέχει.

- Τι γίνεται εδώ; Υπάρχει καμιά βλάβη; Γιατί τρέχει τόσο νερό;
- Τίποτα δεν τρέχει. Βουρτσίζω τα δόντια μου.
- Και γιατί δεν κλείνεις τη βρύση;
- Τι χαζές ερωτήσεις κάνεις τώρα; Βγες από το δωμάτιο γιατί θέλω να μπω στην μπανιέρα να χαλαρώσω.

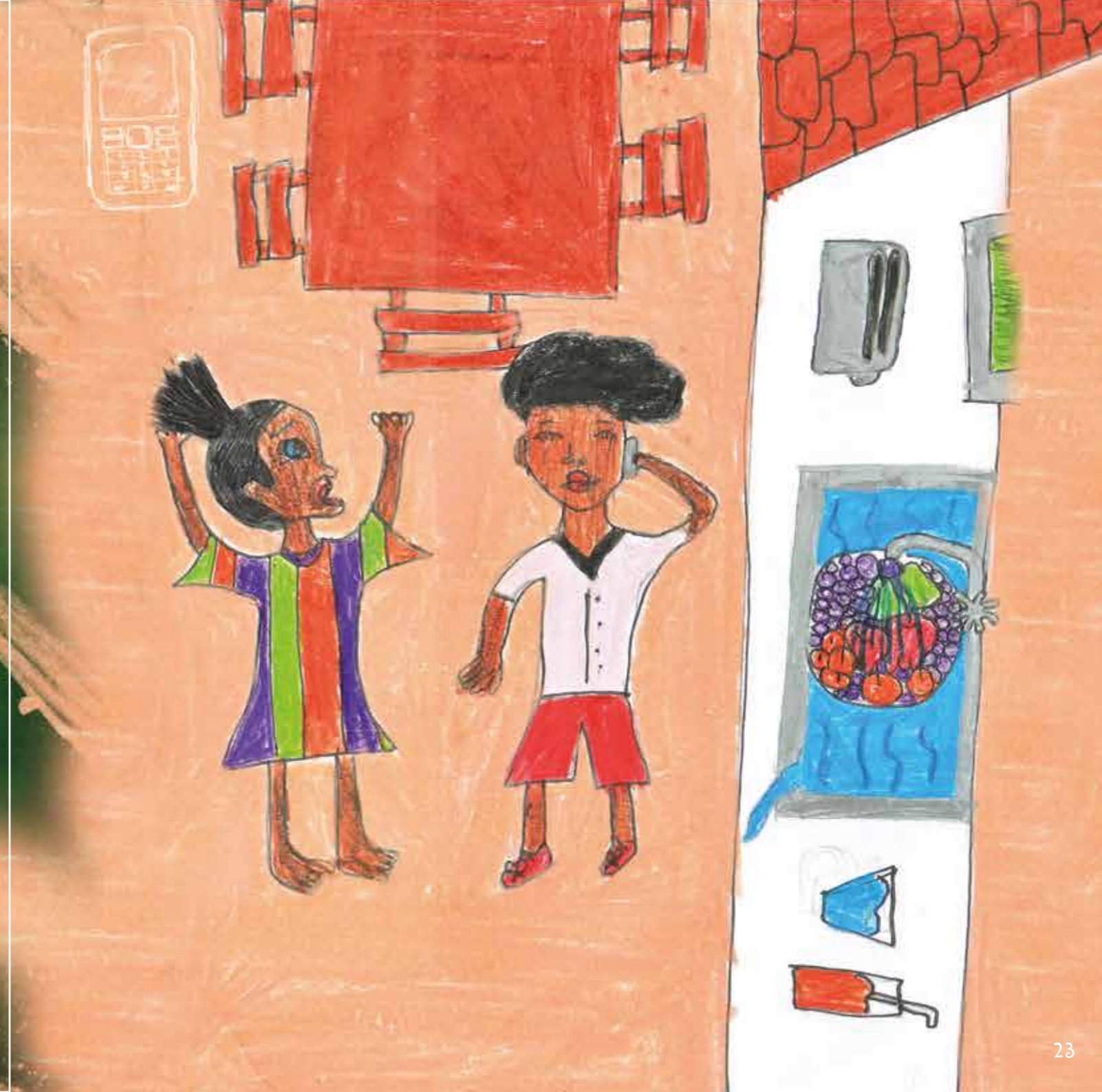
Η Ρονέ βγαίνει από το λουτρό
και περπατά σαν χαμένη.
«Πού βρίσκομαι;»
σκέφτεται,
«μήπως με έχουν απαγάγει εξωγήινοι;».

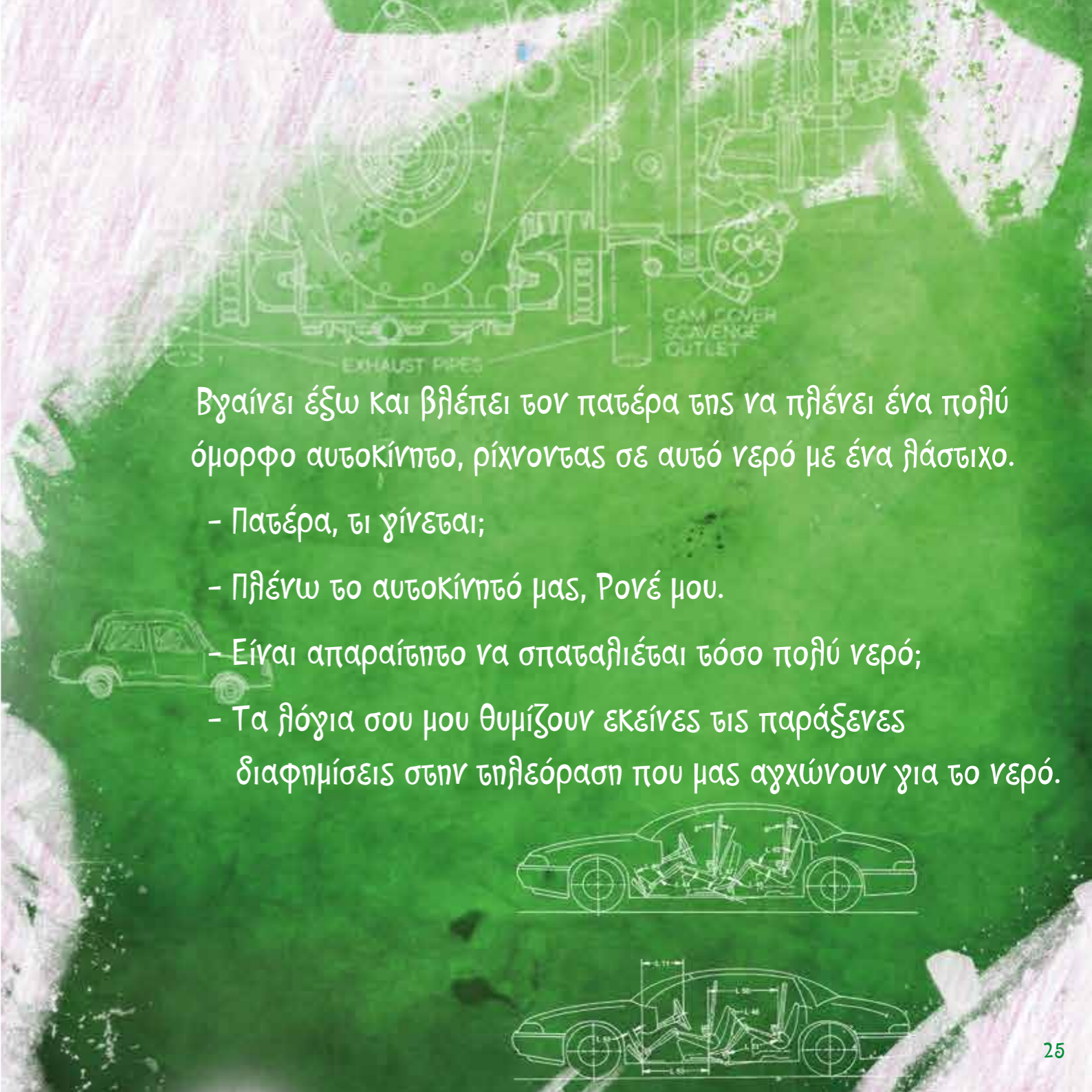
Προχωράει λίγο και μπαίνει σε μια τεράστια κουζίνα.
Εκεί βλέπει τη μητέρα της να μιλά μόνη της δυνατά,
κρατώντας με τον ώμο της ένα παράξενο κουτάκι στο αυτί της.

Στη ηλεκάνη υπάρχουν ποηηιά φρούτα
και μια βρύση στάζει.

Προσπαθεί να της πει κάτι για να σταματήσει όηη αυτή
τη σπατάλη του νερού, αηηά η μαμά της είναι τόσο
απορροφημένη στη συνομηηία με τον ανύπαρκτο
ακροατή που δεν της δίνει καθόηου σημασία.

Βγαίνει έξω και βλέπει τον πατέρα της να πλένει ένα πολύ όμορφο αυτοκίνητο, ρίχνοντας σε αυτό νερό με ένα λιάστιχο.

- Πατέρα, τι γίνεται;
- Πλένω το αυτοκίνητό μας, Ρονέ μου.
- Είναι απαραίτητο να σπαταλιέται τόσο πολύ νερό;
- Τα λόγια σου μου θυμίζουν εκείνες τις παράξενες διαφημίσεις στην τηλεόραση που μας αγχώνουν για το νερό.

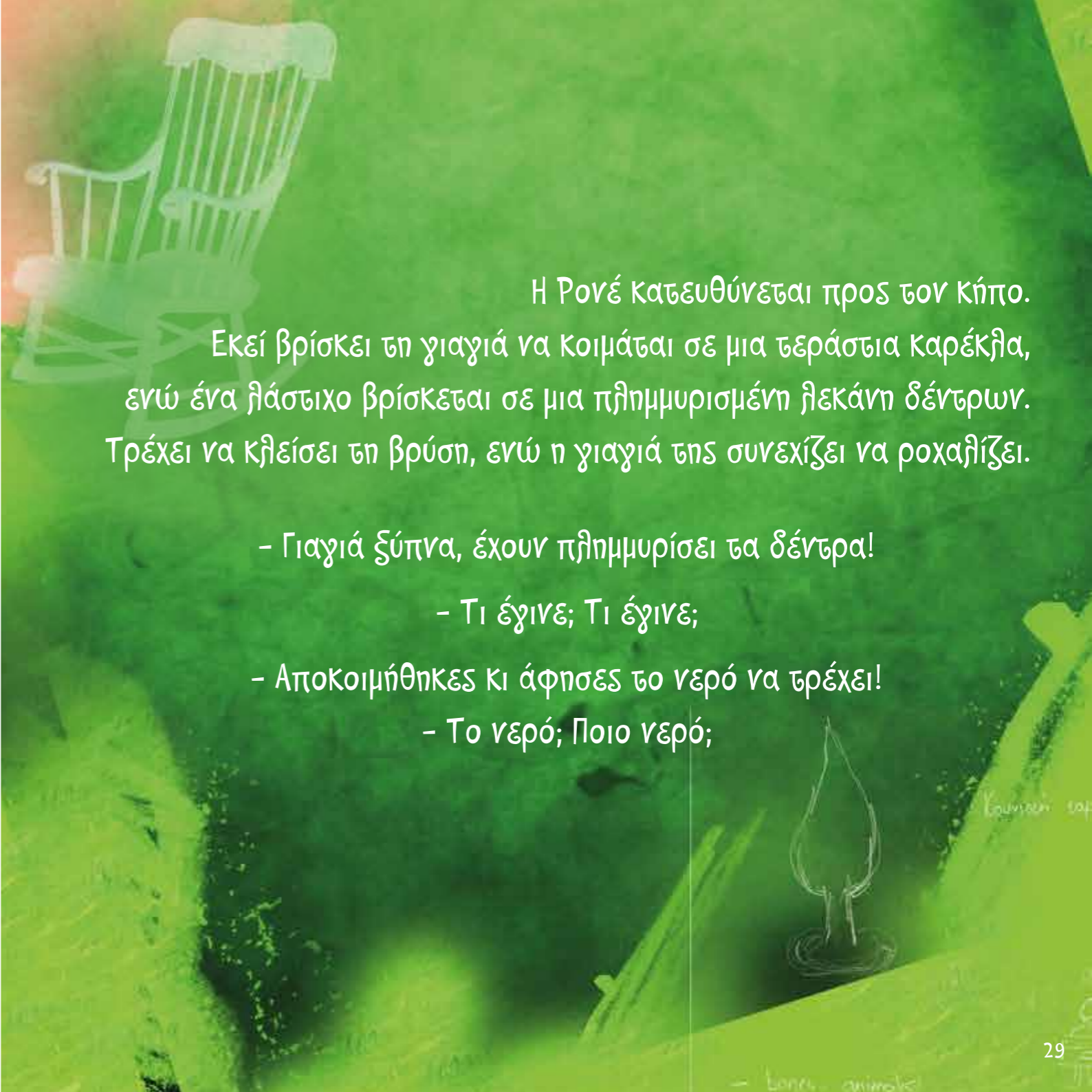
- Όλοι σπαταλάτε τόσο πολύ νερό. Πού το βρήκατε;
- Από το σύστημα υδατοπρομήθειας της πόλης μας.
Μα δεν σας μαθαίνουν τίποτα στο σχολείο;
- Και φτάνει νερό σε όλες αυτές τις βρύσες,
χωρίς να χρειάζεται να κουβαλιά κανείς μας τίποτα;
- Βρύσες, είπες; Τώρα που τις ανέφερες, έχουμε αρκετές στο σπίτι
που στάζουν και χρειάζονται φτιάξιμο.
- Και γιατί δεν τις φτιάχνουμε; Χάνεται τόσο πολύ νερό!
- Θα τις φτιάξω... αργότερα ίσως.
- Άσε με πρώτα να πηλύνω το αυτοκίνητο και βηλέψουμε.

Η Ρονέ κατευθύνεται προς τον κήπο.
Εκεί βρίσκει τη γιαγιά να κοιμάται σε μια τεράστια καρέκλα,
ενώ ένα ψάστιχο βρίσκεται σε μια πλημμυρισμένη ρεκάνη δέντρων.
Τρέχει να κηδέψει τη βρύση, ενώ η γιαγιά της συνεχίζει να ροχαλίζει.

- Γιαγιά ξύπνα, έχουν πλημμυρίσει τα δέντρα!
- Τι έγινε; Τι έγινε;
- Αποκοιμήθηκες κι άφησες το νερό να τρέχει!
- Το νερό; Ποιο νερό;

«Νερό! Νερό! Θέλουμε νερό!»

Ξαφνικά γύρω της όλα αηλιάζουν...

Η Ρονέ στρέφει το κεφάλι και βλέπει πλήθος κόσμου να διαδηλώνει. Κρατούν τεράστια πανό που γράφουν συνθήματα όπως

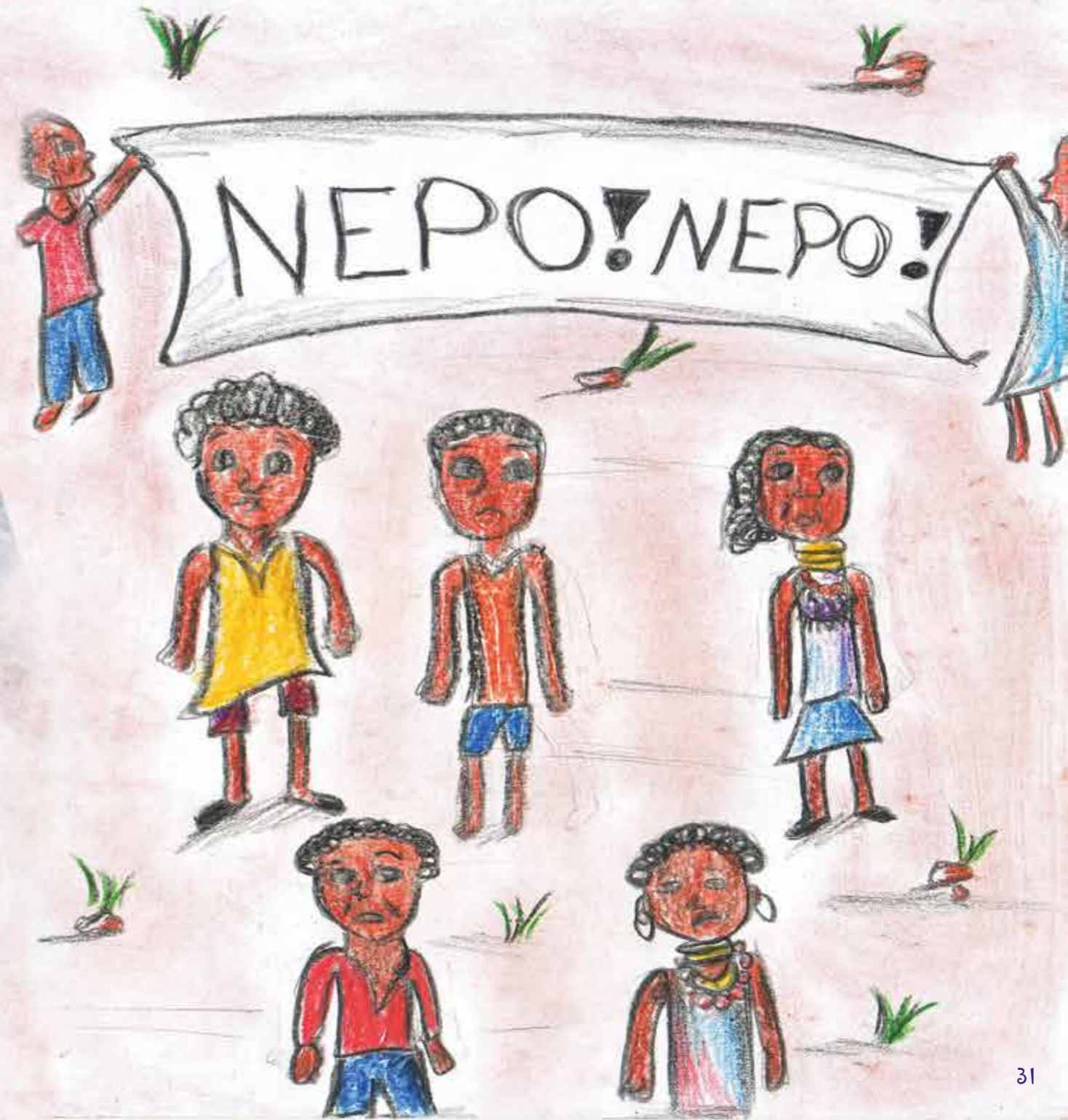
«Χωρίς νερό δεν μπορούμε να ζήσουμε»

«Η ζωή χωρίς νερό μοιάζει με κόληση»

«Σκεφτείτε τα παιδιά μας! Εξασφαλίστε μας νερό! Ζητάμε πρόσβαση σε καθαρό νερό!».

Ο κόσμος που διαδηλώνει φαίνεται ηυπημένος, κουρασμένος, γερασμένος.

Ανάμεσα σε αυτούς ο μπαμπάς και η μαμά της Ρονέ.

Η Ρονέ τρέχει κοντά τους.

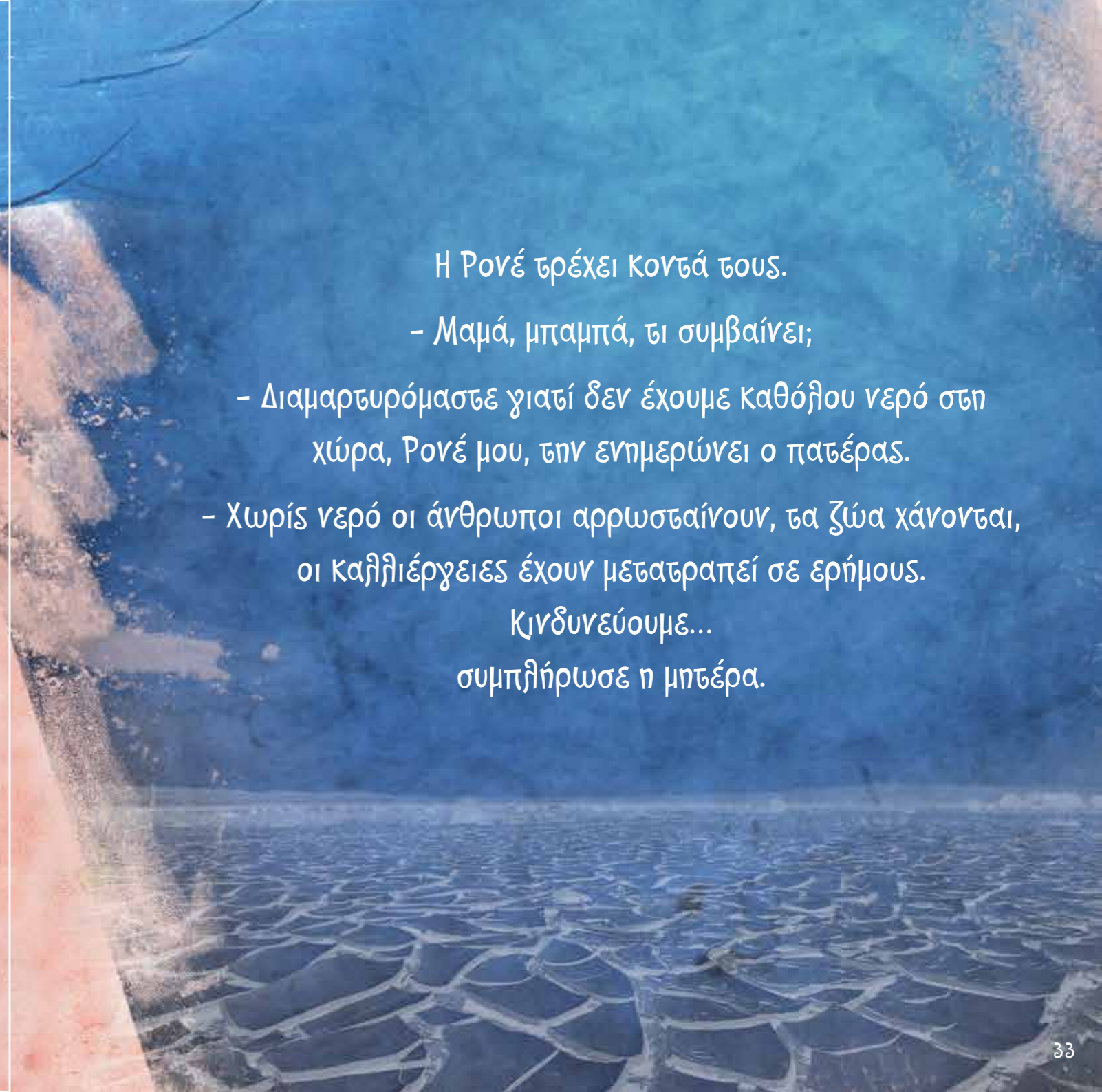
- Μαμά, μπαμπά, τι συμβαίνει;

- Διαμαρτυρόμαστε γιατί δεν έχουμε καθόλου νερό στη χώρα, Ρονέ μου, την ενημερώνει ο πατέρας.

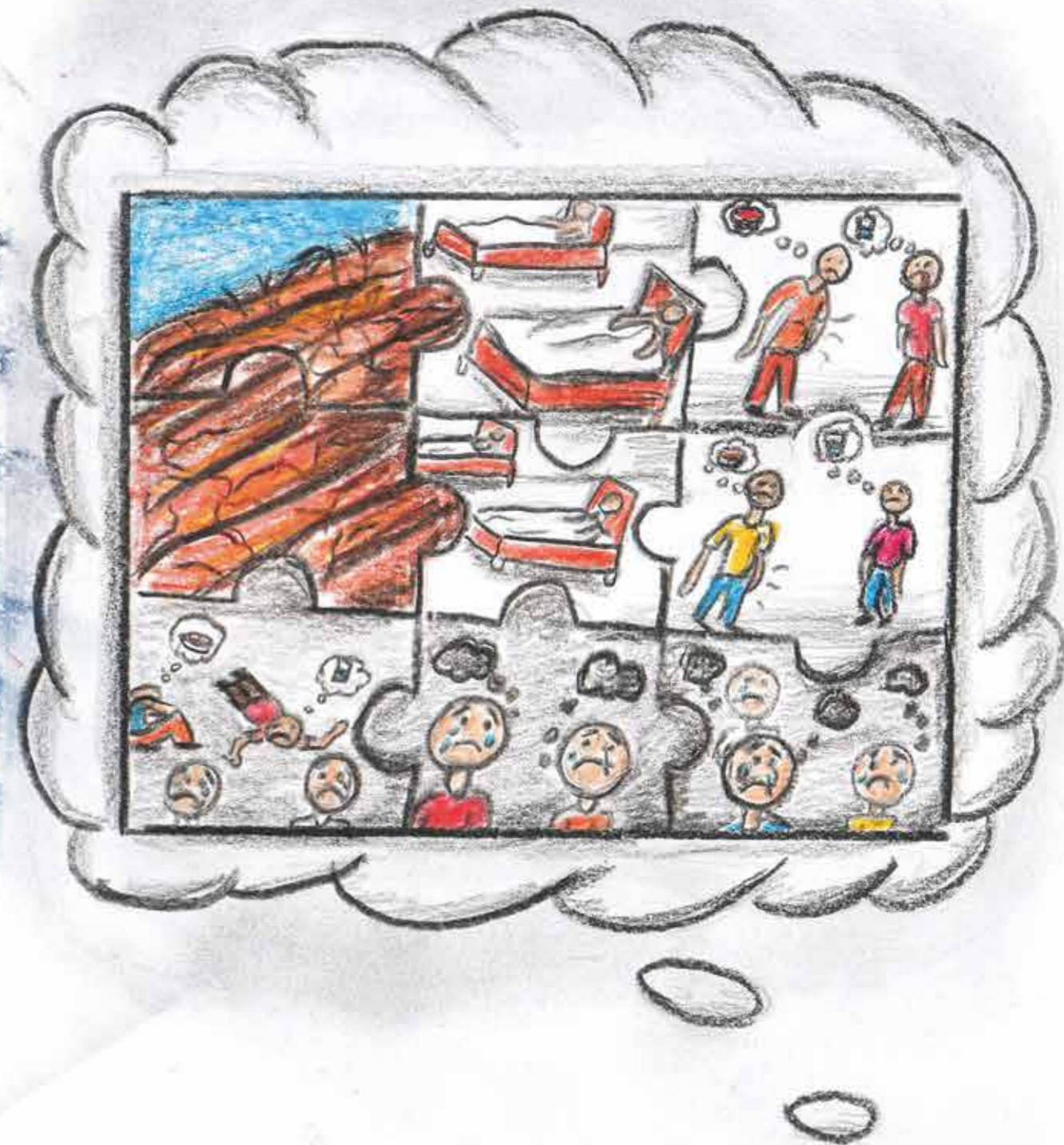
- Χωρίς νερό οι άνθρωποι αρρωσταίνουν, τα ζώα χάνονται, οι καηλιέργειες έχουν μετατραπεί σε ερήμους.

Κινδυνεύουμε...

συμπλήρωσε η μητέρα.

Οι εικόνες που αντικρίζει η Ρονέ την πονούν.
Ο κόσμος γύρω της μοιάζει με ένα άσχημο παζλ.
Ένα παζλ με εικόνες ακαηλιέργητων εκτάσεων
και ανθρώπων διψασμένων, πεινασμένων,
ταλαιπωρημένων από αρρώστιες,
εικόνες ανθρώπων θλιμμένων κι απειπισμένων,
που βλέπουν κάθε τους όνειρο να σβήνει...

«Όνειρο είναι, ξύπνα Ρονέ μου»,
η φωνή της μητέρας της την ξυπνά.

Ανοίγει τα μάτια καταϊδρωμένη και το πρώτο πράγμα που ψάχνει
είναι ο Σακρί. Η απουσία του στο δωμάτιο την πανικοβάλλει.

- Μην ανησυχείς, ήέει ο πατέρας, ο Σακρί μόλις εξετάστηκε
από τον γιατρό και έχει ξεπεράσει κάθε κίνδυνο.

- Δόξα τω Θεώ! Αυτό είναι το καλύτερο νέο που έχω ακούσει
ποτέ!

- Και πού να ακούσεις ένα ακόμη!

- Τι; ρωτάει η Ρονέ, σκουπίζοντας τα δάκρυα της χαράς της.

- Ο γιατρός μας ενημέρωσε πως σε λίγες μέρες θα ξεκινήσουν έργα ύδρευσης και άρδευσης στο χωριό.

- Δηλαδή;

- Δηλαδή, σε λίγο καιρό δε θα χρειάζεται να ταξιδεύεις χιλιόμετρα για να έχουμε νερό.

Θα ανοίγουμε μια βρύση και τα βάσανά μας θα τειλιώσουν.

- Να μην το σπαταλάμε όμως όταν ηλιζόμαστε, όταν πλένουμε τα φρούτα και το αυτοκίνητο ή όταν ποτίζουμε τα δέντρα, είπε χωρίς να πάρει ανάσα η Ρονέ.

Όλοι έβαλαν τότε τα γέλια.
Σιγά μην είχαν ένα τόσο πολύτιμο αγαθό και να το σπαταλούσαν.

«Πραγματικά, πόσο χαζό ήταν το όνειρό μου!»,
σκέφτηκε η Ρονέ κι έβαλε τον σταυρό της.

Αυτή ήταν η πιο χαρούμενη μέρα της ζωής της.

Το παραμύθι αυτό έχει γραφτεί από παιδιά του

Γ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΠΑΡΑΛΙΜΝΙΟΥ

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί: Δημήτρης Γεωργίου, Χριστοδούλα Μουστακά-Τσιολάκη

Διευθύντρια σχολείου: Ελένη Πατσιά - Αντωνάκη

Για το παραμύθι αυτό εργάστηκαν οι μαθητές:

Ξένιος Αρναούτης (Ε΄1)	Κωνσταντίνος Κουνάβης (Ε΄2)
Ευάγγελος Βρακάς (Ε΄1)	Χάρης Κώστα (Ε΄2)
Παντελής Γαβριήλ (Ε΄1)	Παναγιώτης Μουαϊμης (Ε΄2)
Αντρέας Ισαάκ (Ε΄1)	Μιχάλης Πιττάκης (Ε΄2)
Αδάμος Λοϊζου (Ε΄1)	Μιχάλης Προύντζος (Ε΄2)
Στέφανος Μεταξάς (Ε΄1)	Μιχαήλ Τάκκας (Ε΄2)
Αντώνης Χάβας (Ε΄1)	Παναγιώτης Τίκκης (Ε΄2)
Άντρια Λουκαρή (Ε΄1)	Σώτια Μιχαήλ (Στ΄1)
Αθηνά Σάββα (Ε΄1)	Αδάμος Χατζηκωνσταντής (Στ΄1)
Μαρίνα Χατζηρακλέους (Ε΄1)	Δημήτρης Χριστοφής (Στ΄1)
Ιωακείμ Ιωακείμ (Ε΄2)	Ελισάβετ Αλκιβιάδου (Στ΄2)
Αντρέας Ιωάννου (Ε΄2)	Παναγιώτα Μουλαζίμη (Στ΄2)
Ζαχαρίας Κεφάλας (Ε΄2)	

Επιμέλεια έκδοσης: Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών
Σχεδιασμός: Μάριος Κουρουφέξης
Εκτύπωση: Τυπογραφείο Κυπριακής Δημοκρατίας

Το παρόν έντυπο είναι αναρτημένο στην ιστοσελίδα του Τμήματος Αναπτύξεως Υδάτων: <http://www.moa.gov.cy/wdd>

 ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΓΤΠ 48/2015-1000
ISBN 978-9963-50-318-6

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ